

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

ABONENTNÝ CYKLUS

— AB —

15. 01. 2026 | štvrtok | A3
16. 01. 2026 | piatok | B3
Koncertná sieň SF | 19.00



77. KONCERTNÁ SEZÓNA

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

JURAJ VALČUHA *dirigent*

ALEXI KENNEY *husle*

LÁSZLÓ FASSANG *organ*

JURAJ ČIŽMAROVIČ *hostujúci koncertný majster*

Ľubica Čekovská (1975)

Toy Procession (slovenská premiéra) 10'

Sofia Gubaidulina (1931 – 2025)

Koncert pre husle a orchester č. 2

In tempus praesens (slovenská premiéra) 33'

Camille Saint-Saëns (1835 – 1921)

Symfónia č. 3 c mol Organová, op. 78 36'

Adagio – Allegro moderato, Poco adagio

Allegro moderato – Presto, Maestoso – Allegro

Slovenská skladateľka **Ľubica Čekovská** patrí k osobnostiam slovenskej hudby, ktorých tvorba sa dokázala úspešne presadiť v zahraničí. Svedčí o tom úctyhodný zoznam festivalov (vrátane BHS) a podujatí, kde jej hudba reprezentovala slovenskú kultúru. Ľubica Čekovská, ktorej diela sa nachádzajú v katalógu vydavateľstva Bärenreiter, vyštudovala hudobnú teóriu na VŠMU v Bratislave (1993 – 1998) a kompozíciu u Dušana Martinčeka. Postgraduálne štúdium následne absolvovala na prestížnej Royal Academy of Music v Londýne, kde bol jej pedagógom Paul Patterson, ale zúčastnila sa aj kurzov u Thomasa Adèsa, Arva Pärta a Harrisona Birtwistla. Počas štúdia, ale aj neskôr získala vďaka svojmu talentu a dielam viacero štipendií a ocenení (Cuthbert Nunn Composition Prize, Lewerhulme Award, Elsie Owen Prize, ISH Foundation Scholarship, Cena J. L. Bellu, Cena Nadácie Tatra banky za umenie, Cena ministra kultúry a ď.) V tvorbe Ľubice Čekovskej, v ktorej sa nachádzajú komorné i orchestrálne diela, patrí v posledných dekádach významné miesto operám uvádzaným v zahraničí. Okrem klasickej hudby sa skladateľka s úspechom venuje tiež tvorbe partitúr pre film a divadlo.

Nové dielo Ľubice Čekovskej ***Toy Procession*** malo premiéru v roku 2025 v americkom Houstone v naštudovaní slovenského dirigenta Juraja Valčuhu, ktorý aktuálne pôsobí ako hudobný riaditeľ Houston Symphony, jedného z najprestížnejších orchestrálnych telies sveta. *„Pozvanie komponovať pre toto teleso pod taktovkou dirigenta, s ktorým ma spája hlboké hudobné porozumenie, bolo pre tvorivý proces nesmierne oslobodzujúce a urobilo ho aj mimoriadne efektívnym,“* povedala o umeleckej spolupráci skladateľka, ktorá sa s Jurajom Valčuhom pozná z čias štúdia na VŠMU. Názov *Toy Procession* asociuje hravosť. Ide však len o jeden z rozmerov diela, ktorého obsahom sú spomienky, snaha oživiť detskú imagináciu, onú bezstarostnú nekomplikovanosť, ktorej sa ako dospelí vzdávame. *„Vo svojej hudbe nehladáam nostalgiu, ide mi o pochopenie, vhlád. Hračka tu nie je objektom, stáva sa symbolom – symbolom čistoty vnímania, údivu a schopnosti vidieť svet novým spôsobom. Schopnosť diviť sa, tešiť a hľadiť na svet so široko otvorenými očami v prítomnom čase je niečo, čo je pre deti prirodzené a my sa to musíme opäť naučiť,“* vysvetľuje Ľubica Čekovská, ktorá si v skladbe podľa vlastných slov kladie otázky, kde sa strácajú detské sny a či dospelosť znamená, že sa zabúdame hrať alebo sa len hráme iným spôsobom.

Tieto idey nachádzajú hudobné vyjadrenie v niekoľkých rétoricky koncipovaných hudobných motívoch, z ktorých každý nesie vlastnú melodickú DNA. Tieto motívy sa vo forme pripomínajúcej oblúk rozvíjajú ako vedomie, od pokoja k pohybu, od ticha k štruktúre. Podľa autorky sa motívy v diele postupne objavujú a vytvárajú hravý hudobný sprievod, ktorý má takmer ceremoniálny charakter. Tento sprievod hudobných figúr kulminuje vo frenetickej procesii, divokom tanci na hrane chaosu,

ktorý trvá, pokiaľ sa energia nerozplynie a vo všetkom opäť nezavládne pokoj. „Štruktúra nie je založená na rozvíjaní v klasickom zmysle, skôr ide o objavovanie, zjavovanie sa tvarov – prehliadku hudobných archetypov, ktoré sa nakrátko stanú prítomnými a vzápätí sa vytratia do podvedomia. Ide o hudbu ako pohyb, plynutie, nie ako momentum,“ hovorí Ľubica Čekovská, podľa ktorej je skladba „plynutím, prúdom orchestrálneho života“, v ktorom sa forma postupne rozvíja, textúry sa zrážajú, farby rozplývajú, pričom rytmus je princípom definujúcim priebeh. V závere sa zvuk vytráca za hranice počuteľného. Americká kritika po premiére označila dielo za energické, ocenila jeho inštrumentáciu i obsah, ktorý si žiada opakované počúvanie.

Keď lotyšský huslista Gidon Kremer uviedol v roku 1980 vo Viedni premiéru koncertu pre husle a orchester s názvom *Offertorium*, predstavil západu ďalšiu prakticky neznámu skladateľskú osobnosť spoza Železnej opony. Tatársko-ruská skladateľka **Sofia Gubaidulina**, ktorá zomrela 13. marca 2025 v Appene neďaleko Hamburgu, kde žila a tvorila od roku 1992, patrila k najvýraznejším osobnostiam hudby druhej polovice 20. storočia. Gubaidulina sa narodila do rodiny sovietskeho inžiniera a imámovej vnučky.

„Od začiatku som chcela byť skladateľkou, pretože som mala pocit, že na svete je málo hudby,“ spomínala neskôr v jednom z rozhovorov pre britský denník *The Guardian*. Klavír a kompozíciu vyštudovala v Kazani, v štúdiu pokračovala na Moskovskom konzervatóriu. Koncom 60. rokov 20. storočia začala Sofia Gubaidulina pracovať v Moskovskom experimentálnom štúdiu elektronickej hudby, stala sa tiež členkou improvizáčného zoskupenia Astrea. Za formatívne považovala svoje stretnutie s Dmitrijom Šostakovičom v roku 1959, ktorý ju po vypočutí absolventskej symfónie povzbudil, aby pokračovala vo svojej ceste. Táto cesta zahŕňala experimenty s dodekafóniou, mikrotonálnou hudbou, Fibonacciho postupnosťou a rytmom, s improvizáciou využívajúcou tradičné nástroje, i presvedčenie, že skutočné umenie sa rodí v blízkosti Boha.

Nič z toho nezapadalo do predstáv režimu o oficiálnej sovietskej kultúre. Diela Gubaiduliny, osobitú syntézu rôznych západných a východných vplyvov, často inšpirovali filozofické, náboženské a poetické idey. „*Neexistuje dôležitejší dôvod na komponovanie hudby než duchovné znovuzrodenie,*“ povedala skladateľka, ktorá verila, že náboženstvo i hudba majú ten istý cieľ. Tieto myšlienky sú blízke ideám ruského filozofa Nikolaja Berďajeva (1874 – 1948), ktorý bol presvedčený, že tvorivý akt je pokračovaním Božieho zámeru. Ľudská inšpirácia však vždy zlyháva v konfrontácii s časnosťou, čo tvorivého človeka naplňuje smútkom. Smútok je podľa Gubaiduliny srdcom jej hudby. „*Ruská hudba bola vždy o bolesti,*“ povedala v roku 1986.

Avantgardná hudobná poetika, otvorená religiozita a kontakty s disidentmi spôsobovali Gubaiduline v Sovietskom zväze

problémy, na 6. zjazde Zväzu sovietskych skladateľov bola jej tvorba odsúdená, no ostrakizácia ju na rozdiel od viacerých kolegov neprinútila k emigrácii. „*To, že som sa ocitla na čiernej listine a nehrali ma, mi dalo umeleckú slobodu. (...) Mohla som komponovať bez kompromisov, čo som chcela,*“ spomínala s tým, že na rozdiel od Šostakoviča a Prokofieva jej generácia už v brežnevovskej ére nečelila bezprostredným obavám o život. „*Umelci nemali nikdy ľahký život,*“ odpovedala v jednom z rozhovorov na otázky ohľadom života v neslobode. Autentické umelecké vyjadrenie založené na osobných skúsenostiach viery, strachu, smútku i nádeje zaujalo umelecké súbory a osobnosti ako Kronos a Arditti Quartet, už zmieneného huslistu Gidona Kremera, klaviristu Alexeja Ľubimova, violončelistu Mstislava Rostropoviča, dirigentov Genadija Roždestvenského alebo Simona Rattla.

Husľový koncert č. 2 *In tempus praesens* vznikol v roku 2007. O diele, dedikovanom svetoznámej huslistke Anne-Sophie Mutterovej, Sofia Gubaidulina napísala: „*Tak, ako mnohých tvorcov 20. storočia, aj mňa mimoriadne zaujíma problém času. Zaujíma ma, ako sa mení vnímanie času v súvislosti so zmenami ľudskej psychiky, ako čas plynie v prírode, v spoločnosti, v snoch i umení. Umenie sa nachádza na pomedzí medzi spánkom a bdením, medzi múdrosťou a bláznovstvom, medzi statickým a dynamickým všetkého, čo jestvuje. V bežnom živote sa nikdy nenachádzame v prítomnosti, len v nepretržitej tranzícii od minulosti k budúcnosti. Jedine v spánku, pri náboženských skúsenostiach a v umení dokážeme prežiť pretrvávajúcu prítomnosť.*“

Gubaidulina prirovnáva formu diela k pyramíde tvorenej hudobnými udalosťami, na jej vrchole sa nachádza miesto obety. Skúsenosť tejto formy môže byť podľa nej zážitkom prežitia prítomnosti. No ako sa viackrát vyjadrila, každá kompozícia je len ďalší pokus dosiahnuť nedosiahnuteľné a vyjadriť nevyjadriteľné. Téma plynutia času sa objavila v skladbe Gubaiduliny *Hommage à T.S. Eliot* z roku 1987, v ktorej skladateľka zhudobnila verše známej básne *Štyri kvartety*. „*Jeho uvažovanie o čase, o tom, ako sú minulosť, prítomnosť a budúcnosť v sebe prítomné, ovplyvnili moje myšlienky o večnosti,*“ povedala v súvislosti s dielom pre soprán a okteto.

Kritika o *Druhom husľovom koncerte* Sofie Gubaiduliny napísala, že skladba, v ktorej päť častí nasleduje attacca (bez prerušenia), predstavuje sugestívne putovanie z temnoty do svetla, pričom sólový nástroj je dominujúcim partnerom v dialógu s orchestrom vytvárajúcim osobitý zvukový svet (neobvyklá inštrumentácia s bohato obsadenými dychovými nástrojmi, klavírom, čelestou a čembalom nevyužíva husle, ktoré sú použité len ako sólový nástroj kontrastujúci s temnejšie znejúcim zvukom orchestra), ktorý v niekoľkých transcendentných momentoch pripomenie *Husľový koncert* Albana Berga. Spomenuté „putovanie za svetlom“, ktoré možno považovať za konštantu v Gubaidulinej tvorbe, spojil britský kritik Dominic

Gill zaujímavým spôsobom s myšlienkami poľského režiséra a Gubaidulinho vrstovníka Jerzyho Grotowského (1933 – 1999), ktorý napísal, že umenie je povznášajúcim preto, lebo nám umožňuje prejsť z temnoty do záplavy svetla.

Podľa spisovateľa Romaina Rollanda (1866 – 1944) priniesol **Camille Saint-Saëns** do francúzskej hudby späť niečo z dávneho svetla a pravdy – fragmenty sveta, ktorý zmizol. Keď sa Saint-Saëns v roku 1835 narodil v Paríži, Fryderyk Chopin a Franz Liszt boli dvadsiatnikmi a Johannes Brahms len dvojročným chlapcom. Francúzsky skladateľ, klavirista a dirigent zomrel v roku 1921 a časť jeho interpretačného umenia tak mohla byť zaznamenaná na nahrávkach z prvých dekád 20. storočia. Saint-Saëns bol zázračným dieťaťom a jeho talent býva porovnávaný s Mozartovým. Ako 10-ročný dokázal zahrať spamäti ktorúkoľvek z Beethovenových sonát, v tej dobe odohral aj svoje prvé verejné koncerty.

V roku 1848 sa Saint-Saëns stal žiakom Parížskeho konzervatória, kde o tri roky neskôr získal prvú cenu za hru na organe. Vo veku osemnásť rokov sa stal vyhľadávaným organistom a hrával na najznámejších parížskych nástrojoch. V neskoršom veku skladateľ rád spomínal na svoje pôsobenie v Église de la Madeleine. Jeho nedelné improvizácie na symfonickom organe Aristida Cavaillé-Colla v kostole, kde strávil takmer dve dekády, priťahovali aj návštevníkov mimo Paríža. Saint-Saënsov talent zaujal Claru Schumannovú, Pabla de Sarasate, Antona Rubinsteinu i Franza Liszta. Ten po vypočutí organovej transkripcie svojej skladby *Kázanie sv. Františka vtákom z Dvoch legend* označil francúzskeho umelca za najlepšieho organistu na svete. V tomto kontexte je možno trochu prekvapivé, že v jeho rozsiahlej tvorbe nie je veľa kompozícií pre kráľovský nástroj. Podľa niektorých autorov to môže súvisieť so záľubou v improvizácii.

Medzi rokmi 1850 – 1859 Saint-Saëns skomponoval štyri symfónie, no len dvom z nich priradil opusové čísla. Medzičasom napísal štyri symfonické básne, no ***Symfóniu č. 3 c mol Organová, op. 78*** delí od zmienených kompozícií z 50. rokov 19. storočia dvadsaťsedem rokov. Za ten čas sa estetické ideály v orchestrálnej hudbe zmenili – viedenských klasikov Schumannu a Mendelssohna ako vzory nahradil Richard Wagner, vyžarovanie jeho partitúr počuť aj v symfonickej tvorbe Francúzov – Éduarda Lala, Vincenta d'Indyho, Paula Dukasa, Ernesta Chaussona a Césara Francka. Saint-Saëns však nepodľahol úplne Wagnerovmu vplyvu, vo vzťahu k novinkám bol obozretný až skeptický a jeho názory na Debussyho a Stravinského mu neskôr priniesli nie celkom zaslúženú povest' reakcionára. V prípade *Tretej symfónie*, hoci nejde o dielo programové, sa skladateľ inšpiroval hudbou Franza Liszta.

Symfónia č. 3 c mol Organová, op. 78 vznikala v priebehu niekoľkých týždňov na jar roku 1886 na objednávku Royal Philhar-

monic Society v Londýne – v meste, kde Camille Saint-Saëns od začiatku 70. rokov pravidelne koncertoval, nezriedka v prítomnosti kráľovnej Viktórie. Objednávka bola prestížnou záležitosťou: pre Kráľovskú filharmonickú spoločnosť vytvoril Beethoven *Deviatu symfóniu*, Mendelssohn *Taliansku symfóniu* a Dvořák *Siedmu symfóniu*. Organ v tejto skladbe nie je koncertným nástrojom, je súčasťou bohato obsadeného orchestra, ktorému pridáva špecifické farby, majestátnosť i hĺbku. Saint-Saëns v symfónii využíva cyklickú formu, v čom možno vidieť vplyv Liszta, ktorému je dielo dedikované. Ide o prácu s hudobnými motívami, ktoré prechádzajú v metamorfovej podobe jednotlivými časťami a vytvárajú tak pocit „jednoty v mnohosti“ podobným spôsobom, ako sa to deje v Lisztovej *Sonáte h mol*. Podobne ako v prípade Lisztovej skladby možno aj formu Saint-Saënsovej symfónie označiť za prekomponovanú.

Dielo má dve časti: prvá časť v sonátovej forme slúži ako úvod k nasledujúcemu *Adagiu*, podobným spôsobom sú prepojené aj *Scherzo* a finále. Tradičný štvorčastový symfonický pôdorys však zostáva zachovaný, čo zmieňuje i skladateľ v partitúre. Po pomalom a dramatickom úvode prichádza na rad *Allegro*, v ktorom podľa znalcov Saint-Saënsovej tvorby počuť viacerú alúziu: na Schubertovu *Nedokončenú symfóniu*, Berliozovu *Fantastickú symfóniu*, Schumannovu *Rýnsku symfóniu*, podľa niektorých autorov obsahuje tiež melodické fragmenty stredovekej sekvencie *Dies irae*, ktoré sú interpretované ako odkaz na Liszta. Organ sa po prvýkrát objavuje medzi *Allegrom* v dramatickej tónine c mol a nádhernou pomalou časťou *Poco adagio*, v ktorej neskôr sprevádza hymnus sláčikových nástrojov. V druhej časti sa vracia atmosféra úvodného *Allegra*, Saint-Saëns sa predstavuje ako kontrapunktik, organ dostáva priestor v žiarivých akordoch C dur a skladba napokon končí majestátnou kódou. S finále symfónie skladateľ podľa vlastných slov dlhšiu dobu zápasil, až kým sa mu záver symfónie nezjavil vo sne.

Premiéra *Tretej symfónie* sa uskutočnila 19. mája v dnes už neexistujúcej St. James Hall v Londýne pod taktovkou skladateľa. V júni Liszt Saint-Saënsovi napísal: „Úspech vašej symfónie mi urobil veľkú radosť, určite bude pokračovať crescendo v Paríži a inde.“ Franz Liszt si už skladbu nestihol vypočuť, zomrel 31. júla 1886 vo Weimare. Parížska premiéra sa uskutočnila v januári 1887 a skutočne mala úspech, počas sezóny zaznela *Symfónia c mol* v meste na Seine ešte trikrát. Saint-Saënsov žiak, skladateľ Gabriel Fauré, po vypočutí jedného z týchto koncertov napísal, že hudba symfónie pretrvá súčet životov ich oboch. „Do tohto diela som vložil všetko a dosiahol niečo, čo už nikdy nezopakujem,“ napísal Saint-Saëns.

Andrej Šuba



ALEXI KENNEY

Husľový virtuóz Alexi Kenney je vo svojom mladom veku aktívny v sólovom vystupovaní s orchestrami po celom svete, ale aj vo vytváraní experimentálnych programov a objednávaní nových diel. Je držiteľom grantu Avery Fisher Career Grant a ocenenia Borletti-Buitoni Trust Award.

Sezónu 2025/2026 začal Alexi Kenney návratom do Pittsburgh Symphony, kde predviedol Sibeliov Husľový koncert s Manfredom Honeckom a vrátil sa aj do San Francisco Symphony. Okrem debutu so Slovenskou filharmóniou ho čakajú aj debuty s Houston Symphony, Orchestra della Svizzera Italiana, Santa Barbara Symphony, Wichita Symphony a Erie Philharmonic. V súlade so svojou záľubou v experimentovaní pripravuje multimediálny program SoundBox pre San Francisco Symphony (február 2026). Pre Philadelphia Chamber Music Society pripravil špeciálny program oslavujúci queer skladateľov pri príležitosti Národného dňa coming outu. Medzi recitálové a komorné vystúpenia patria účinkovania pre Phillips Collection, umelecké centrum 92NY či festival Spoleto.

Medzi vrcholy posledných sezón patria koncerty s Cleveland Orchestra, San Francisco Symphony, L'Orchestre de la Suisse Romande, Detroit Symphony, San Diego Symphony, Rochester Philharmonic Orchestra, Indianapolis Symphony, Gulbenkian Orchestra, St. Paul Chamber Orchestra, Oregon Symphony či Louisville Orchestra. V rámci recitálov sa predstavil vo Wigmore Hall, v sérii Distinctive Debuts v Carnegie Hall, na festivale Mostly Mozart v Lincoln Center i na Festspiele Mecklenburg-Vorpommern.

Alexi Kenney sa narodil v Palo Alto v Kalifornii, je absolventom New England Conservatory v Bostone (D. Weilerstein, M. Fried). Medzi jeho predchádzajúcich mentorov patria Wei He, Jenny Rudin a Natasha Fong. Kenney je víťazom súťaže Concert Artists Guild Competition (2013) a laureátom súťaže Menuhin Competition (2012). O mladom huslistovi sa písalo v magazínoch ako Musical America, Strings Magazine, The New York Times či The Strad.



LÁSZLÓ FASSANG

Patrí medzi najvšestrannejších organistov svojej generácie. László Fassang je improvizátor s výnimočnými schopnosťami. Klasické aj súčasné experimentálne diela zohrávajú v jeho repertoári rovnako dôležitú úlohu. Okrem klasických organov pravidelne vystupuje aj na rôznych elektronických nástrojoch, organoch typu Hammond a počuť je ho možné aj ako klaviristu. Je absolventom Lisztovej akadémie a Parížskeho konzervatória. Medzi jeho významné súťažné úspechy patrí Grand Prix za improvizáciu na Medzinárodnej organovej súťaži v Calgary (2002), ako aj prvá cena a cena publika na Grand Prix de Chartres (2004).

V rokoch 2004 až 2008 vyučoval improvizáciu na Musikene (San Sebastián) a v rokoch 2008 až 2024 vyučoval organ na Lisztovej akadémii v Budapešti. V súčasnosti pôsobí ako organista v rezidencii v Müpa Budapest a ako profesor improvizácie na Parížskom konzervatóriu. V roku 2022 bol spolu s Juli Kepes spoluzakladateľom hnutia Make Music Freely, v rámci ktorého vedie workshopy a prednášky. Jeho tvorba bola ocenená Lisztovou cenou a cenou Prima (2006), cenou Gramophone (2013) a cenou Zaslúžilý umelec (2016).



JURAJ VALČUHA

Slovenský dirigent Juraj Valčuha je uznávaný najmä pre svoju nenútenú expresívnosť a hlbokú muzikálnosť. Vďaka výbornej technickej vyspelosti a prirodzenému javiskovému prejavu pri-nášajú v jeho podaní aj tie najzložitejšie diela strhujúce zážitky. Od roku 2022 je hudobným riaditeľom Houston Symphony, v rokoch 2016 – 2022 bol hudobným riaditeľom Teatro di San Carlo v Neapole, zastával post prvého hosťujúceho dirigenta Konzerthausorchester Berlin. V rokoch 2009 – 2016 bol šéfdirigentom Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI Torino. V roku 2023 prevzal pozíciu hlavného hosťujúceho dirigenta Yomiuri Nippon Symphony Orchestra.

Vo Valčuhovej kariére bola prelomovou sezóna 2005/2006, keď debutoval s Orchestra National de France. Nasledovali debuty s Londýnskou filharmóniou, Pittsburgh Symphony, v Taliansku debutoval inscenáciou La Bohème v Teatro Comunale v Bologni. Valčuha často radí do svojich programov i skladby súčasných skladateľov. Dirigoval svetovú premiéru Supplica Christophera Rousesa, husľový koncert Beautiful Passing Stevena Mackeyho, na festivale Melos-Étos uviedol dielo The Four Sections Steva Reicha. Spolupracovali s ním aj skladatelia Bryce Dessner, Andrew Norman, Luca Francesconi, Anna S. Þorvaldsdóttir, Steven Stucky, Anna Clyne, Julia Wolfe, Jessie Montgomery a mnohí ďalší. V sezóne 2025/2026 sa predstaví v Deutche Oper Berlin a Debussyho operu Pelleas et Mélisande uvedie v Grand Théâtre de Genève. V Amerike bude spolupracovať s orchestrami v Pittsburghu, Chicagu a San Franciscu, v Európe s Bamberg Symphony, Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Basque National Orchestra či NDR Elbphilharmonie Hamburg, s ktorou absolvuje aj turné.

Juraj Valčuha študoval kompozíciu a dirigovanie v Bratislave, potom na Konzervatóriu v Petrohrade (I. Musin) a neskôr na Conservatoire Supérieur de la Musique v Paríži (J. Fürst). Je držiteľom Radu Ľudovíta Štúra I. triedy za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenska v oblasti kultúry a umenia, ktoré mu udelila prezidentka SR.



SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

bola založená v roku 1949. Pri jej umeleckom zrode stáli dve významné osobnosti medzinárodného hudobného života V. Talich (1949 – 1952) a Ľ. Rajter (1949 – 1976). Na umeleckom profilovaní orchestra sa podieľali ďalší šéfdirigenti – T. Frešo, L. Slovák, L. Pešek, V. Verbickij, B. Režucha, A. Ceccato, O. Lenárd, J. Bělohlávek, V. Válek, P. Feranec, E. Villaume a J. Judd. V rokoch 2020 – 2025 bol šéfdirigentom Daniel Raiskin. V sezóne 2025/2026 budú Daniel Raiskin a Ondrej Olos zastávať funkciu stálych hosťujúcich dirigentov..

Slovenská filharmónia realizovala množstvo nahrávok pre rozhlas, tele víziu a hudobné vydavateľstvá OPUS, Supraphon, Panton, Hungaroton, JVC Victor, RCA, Pacific Music, Naxos a Marco Polo. Je pravidelným hosťom významných európskych hudobných pódíí a festivalov. V rámci svojich početných zahraničných zájazdov vystúpila v takmer všetkých európskych krajinách, na Cypre, v Turecku, USA a pravidelne hostuje na koncertných turné v Japonsku, Južnej Kórei, Ománe a Spojených arabských emirátoch.

V posledných rokoch absolvoval orchester Slovenská filharmónia turné okrem Japonska, Južnej Kórei aj v švajčiarskom Murtene, vystúpil na prestížnych pódíách ako Liederhalle Stuttgart či Kolínska filharmónia a koncertoval v Záhrebe, Maribore i na Festivale Krumlov s Maximom Vengerovom. V sezóne 2025/2026 orchester realizuje so stálym hosťujúcim dirigentom D. Raiskinom pokračovanie nahrávok symfónií F. Schmidta. Orchester prijal pozvanie na koncerty v rámci cyklu Festspielhaus v Salzburgu, na Lednicko-Valtický festival, predstaví sa aj na domácich festivaloch Allegretto Žilina a Košická hudobná jar. V rámci zahraničných turné v sezóne 2025/2026 vycestuje Slovenská filharmónia do Španielska a Japonska, kde po jej boku vystúpia sólisti ako basbarytonista M. Mimica, huslistka A. Conunova či klaviristi N. Rodiles, A. Gorlatch, O. Scheps.

Slovenská filharmónia, Medená 3, 816 01 Bratislava, SR

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania
Zmena programu a interpretov vyhradená.

Rezervácie

+421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93
vstupenky@filharmonia.sk
online predaj a rezervácie vstupeniek
www.filharmonia.sk
Predaj vstupeniek na vybrané koncerty aj v sieti Ticketportal



Slovenská filharmónia vyhotovuje obrazové snímky
a zvukové a zvukovo-obrazové záznamy z koncertov
a je oprávnená ich použiť primeraným spôsobom
na umelecké účely.



**NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA**
EUROSISTÉM

HRDÝ PARTNER SF



AUTO | *Prestige*
bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

● RÁDIO
● DEVÍN

• **tasr** •

|| • **Hudobný
život**

OPERA
SLOVAKIA

Klasika
Plus.cz

MOA
kultúra

□ P E R A +

S I T A

Forbes



VIVA rádio

SME

tyždenník
slovenka

FinReport

CITYLIFE
ČO SA DEJE
V BRATISLAVE A OKOLÍ

THE
SLOVAK SPECTATOR

SLOVAKIA | ONLINE

Slovenská filharmónia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR



MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY



Stretneme sa na koncerte